

Sagsøgerens påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres i henhold til artikel 263 TEUF, for så vidt som den fastslår, at der foreligger statsstøtte og anordner tilbagesøgning heraf fra investorerne.
- Subsidiært annulleres afgørelsens artikel 1, artikel 2 og artikel 4, stk. 1, i det omfang den identificerer investorerne som modtagere, som skal tilbagebetale den angivelige støtte.
- Subsidiært gøres påbuddet om tilbagesøgning af støtten fra investorerne i artikel 4, stk. 1, *in fine*, uvirksomt, idet det er i strid med retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, eftersom der ikke kan anordnes tilbagesøgning på et tidspunkt, der ligger forud for offentliggørelsen af afgørelsen om at indlede proceduren.
- Subsidiært annulleres afgørelsens artikel 2, og metoden til fastlæggelse af den angivelige fordel, som investorerne skal tilbagebetale, erklæres for uforenelig med lovgivningen.
- Det fastslås, at afgørelsens artikel 4, stk. 1, vedrørende forbuddet mod at »overføre tilbagebetalingsforpligtelsen til andre personer« er en nullitet, eller denne bestemmelse annulleres delvis, for så vidt som den indebærer en stillingtagen til forbuddet mod eller den angivelige ugyldighed af kontraktvilkår om regres over for tredjeparter for de beløb, som investorerne skal tilbagebetale til den spanske stat.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den afgørelse, der anfægtes i den foreliggende sag, er den samme som i sag T-700/13, Bankia mod Kommissionen, sag T-719/13, Lico Leasing og Pequeños y Medianos Astilleros de Reconversión mod Kommissionen, og sag T-3/14, Anudal Industrial mod Kommissionen.

Der påberåbes lignende søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter som dem, der er gjort gældende i disse sager.

Det gøres navnlig gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af artikel 107 TEUF, idet det i den anfægtede afgørelse lægges til grund, at den foreliggende skatteordning, der finder anvendelse på visse finansielle leasingaftaler med henblik på erhvervelse af nybyggede skibe, i sin helhed udgør statsstøtte.

Skatteafgørelsen tilsidesætter ifølge sagsøgeren ligeledes artikel 107 TEUF, idet det deri lægges til grund, at de foranstaltninger, der udgør den pågældende skatteordning, udgør »ny« statsstøtte.

Subsidiært har sagsøgeren gjort gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og af artikel 107 TEUF, 108 TEUF og 206 TEUF, som følge af en urigtig definition af modtagerne og en urigtig fastlæggelse af de beløb, der skal tilbagesøges, og af artikel 108, stk. 3, TEUF, artikel 19 i forordning nr. 659/1999, EU-traktatens artikel 3, stk. 6, og artikel 16 og 17 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, idet den anfægtede afgørelses artikel 4, stk. 1, forbyder de kontraktvilkår i medfør af hvilke, investo-

rerne kan rejse krav mod tredjeparter for de beløb, som de har været nødt til at tilbagebetale til de spanske myndigheder, eller erklærer disse for ugyldige.

Sag anlagt den 7. januar 2014 — Banco Popular Español mod Kommissionen

(Sag T-31/14)

(2014/C 61/38)

Processprog: spansk

Parter

Sagsøger: Banco Popular Español, SA (Madrid, Spanien) (ved advokaterne E. Navarro Varona, P. Vidal Martínez, J. López-Quiroga Teijero og G. Canalejo Lasarte)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres i henhold til artikel 263 TEUF, for så vidt som den fastslår, at der foreligger statsstøtte og anordner tilbagesøgning heraf fra investorerne.
- Subsidiært annulleres afgørelsens artikel 1, artikel 2 og artikel 4, stk. 1, i det omfang den identificerer investorerne som modtagere, som skal tilbagebetale den angivelige støtte.
- Subsidiært gøres påbuddet om tilbagesøgning af støtten fra investorerne i artikel 4, stk. 1, *in fine*, uvirksomt, idet det er i strid med retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, eftersom der ikke kan anordnes tilbagesøgning på et tidspunkt, der ligger forud for offentliggørelsen af afgørelsen om at indlede proceduren.
- Subsidiært annulleres afgørelsens artikel 2, og metoden til fastlæggelse af den angivelige fordel, som investorerne skal tilbagebetale, erklæres for uforenelig med lovgivningen.
- Det fastslås, at afgørelsens artikel 4, stk. 1, vedrørende forbuddet mod at »overføre tilbagebetalingsforpligtelsen til andre personer« er en nullitet, eller denne bestemmelse annulleres delvis, for så vidt som den indebærer en stillingtagen til forbuddet mod eller den angivelige ugyldighed af kontraktvilkår om regres over for tredjeparter for de beløb, som investorerne skal tilbagebetale til den spanske stat.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den afgørelse, der anfægtes i den foreliggende sag, er den samme som i sag T-29/14 Taetel mod Kommissionen.

Der påberåbes lignende søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter som dem, der er gjort gældende i denne sag.